

קדושה ומשמעת קהילתית

(מסר זה ניתן על ידי עופר מאמית, רועה קהילת "אל רואי", בכנס של מנהיגי קהילות משיחיות, שהתקיים בירושלים ב"בית הקהילות" ברח' נרקיס, ב-4 בינואר 2002.)

רבים מאתנו שומעים את המילה "קדושה" וחושבים מיד על המילה "לא". אנחנו קושרים את המילה קדושה עם דברים שאסור לעשותם ולא כביטוי למשהו חיובי. אבל קדושה היא הרבה יותר מאיסורים, הגבלות וחוקים. קדושה היא ההתגלות של אלוהים עצמו.

בספר ישעיהו פרק ו' מסופר על התגלותו של אלוהים לישעיהו.

"ואראה את אדוני יושב על כיסא רם ונישא, ושוליו מלאים את ההיכל. שרפים עומדים ממעל לו, שש כנפיים שש כנפיים לאחד. בשתיים יכסה פניו ובשתיים יכסה רגליו ובשתיים יעופף. וקרא זה אל זה ואמר, 'קדוש קדוש קדוש ה' צבאות, מלוא כל הארץ כבודו'." כדי להבין את מה שראה ישעיהו, אנחנו חייבים לראות קודם כל כיצד השפיע עליו החזון. חשוב לציין שלפי תורת משה, ישעיהו היה מטוהר על פי כל המצוות והחוקים של בית המקדש. כדי להיכנס לבית המקדש, ובמיוחד לקדוש, היה עליו להקריב קורבנות, להיטהר וללבוש בגדים מיוחדים. אפשר לומר שהוא היה טהור, ככל שהדבר היה אפשרי באותם ימים. ובכל זאת, כשהוא ראה את אלוהים הוא זעק: "אוי לי כי נדמיתי, כי איש טמא שפתיים אנוכי עם טמא שפתיים אנוכי יושב. כי את המלך ה' צבאות ראו עיני". המראה גרם לישעיהו לראות את טומאת ליבו, שהרי "מתוך השופע בלב מדבר פי"ו (לוקס ו' 45).

אני מאמין שישעיהו הבין באותו רגע שאין לו שום תשובה ופתרון לטומאה הזאת. באותו רגע הוא ראה את הדבר הבלתי אפשרי, את חוסר יכולתו של האדם להגיע לקדושה בכוחות עצמו ולהיות רצוי לפני האלוהים. הוא חווה את הפער הבלתי ניתן לגישור בינו לבין אלוהים. היה זה רגע של אמת, של חוסר אונים, של מציאות איומה, כפי שעבר גם על שאול השליח שזעק: "אוי לי, אדם אומלל שכמותי, מי יצילני מגוף זה שמוות בו?" (רומים ז' 24). אבל בתוך המציאות הנואשת הזו קרה הבלתי אפשרי. אלוהים עצמו נכנס לתמונה וסיפק את הצורך של ישעיהו. "וינף אלי אחד מן השרפים, ובידו רצפה במלקחיים לקח מעל המזבח... 'הנה זה נגע על שפתיך וסר עוונך וחסאתך כתופר'." זוהי התגלות של אהבת אלוהים וחסדו. אלוהים עצמו מספק לישעיהו כפרה, כיסוי חטאים וטוהר. ישעיהו ראה את הכפרה. ניתן לומר שהוא ראה את ישוע המשיח ואת כבודו, ככתוב ביוחנן י"ב 41: "את הדברים האלה אמר ישעיהו בראותו את כבודו, ועליו דיבר". פרק נ"ג בספר ישעיהו מבהיר את זה ביתר שאת. כלומר, המראה שישעיהו ראה היה

(המשך בעמוד האחרון)

מה פעלנו בשנה שחלפה (2001)

וגורמים שונים בעיריית ירושלים להשתתפותם של יהודים משיחיים במצעד הססגוני. השנה לבשנו חולצות חדשות עם פסוקים מישעיהו הנביא, "והוא חטא רבים נשא", ו"אל-גיבור, אבי-עד, שר-שלום". זו השנה השנייה ברציפות שאנחנו צועדים גם בצעדה העממית מעין כרם לגן סקר (שמונה ק"מ) וגם במצעד החגיגי. מאחורי הרקדניות שלנו התנוסס שלט גדול של "יהודים משיחיים", והכרוז הכריז את שם הקבוצה כשהתקברה אל בימת המכובדים ואל ראש עיריית ירושלים, אהוד אולמרט. סיימנו את הצעדה בתחושת שמחה של ניצחון באדון.

הפעילויות השונות של "האגודה הארץ-ישראלית של היהודים המשיחיים" נועדו לשרת את גוף המשיח בארץ, ולתרום לאחדותו, תוך מתן ביטוי מיוחד לזהותנו היהודית במשיח ישוע, שהוא אכן הפינה. פתחנו את שנת

את שנת הסמינר "זהותנו היהודית במשיח ישוע", במסגרת האסיפה הכללית של

האגודה. הסמינר היה למעשה פורום, שבו הוצגו גישות שונות הקיימות בקרב היהודים המשיחיים בארץ. את גיליון מס' 16 של "זאת הברית" (שראה אור באפריל 2001) הקדשנו לתיעוד הסמינר. מי שעדיין לא קרא את הגיליון ומעוניין לקבלו, יכול להזמין אותו במשרד האגודה.

התלבושת

השלט "יהודים משיחיים" בצעדת ירושלים

נוסף לפעילויות האלה מנהלת האגודה את קרן העזרה לנזקקים "הדדית". אנחנו מודים לאדון על כך שיכולנו לעזור למאמינים בקהילות מקומיות, שנקלעו למצוקה כלכלית. הסיוע ניתן רק בצירוף המלצה של זקן או רועה קהילה, ובתנאי שהקהילה משתתפת ב-20% מהסכום.

כל מאמין שמזדהה עם מטרות האגודה ועם פעילויותיה, כפי שהן מוצגות במאמר זה, יכול להצטרף אליה כחבר. כיום רשומים באגודה כ-200 חברים. אנחנו מודים לאדון על כל הפעילויות האלה.

בועז פסטמן

בחג השבועות (מאי 2001) ערכה האגודה את כנס השבועות המסורתי ב"הר הרוח", ליד אבו-גוש. כ-700 מאמינים מכל הארץ התקבצו כדי לחגוג ביחד, להלל, לפגוש זה את זה ולממש צד נוסף באחדות שיש לנו בישוע המשיח. בשנים האחרונות הולכת ומתגבשת מסורת של חג השבועות: קהילות ואנשים מכל הארץ מציגים שירים חדשים כ"ביכורים רוחניים", הילדים מכינים זרי פרחים, ניתן לימוד קצר מן הכתובים על החג, הילדים מקשטים סלסילות ביכורים ומביאים אותן לבמה בתהלוכה ססגונית, תינוקות שנולדו במשך השנה (ביכורי בטן) מובאים אל הבמה, והנוכחים מתפללים עבורם ומודים עליהם לה'.

בחג הסוכות (אוקטובר 2001) התארגנה האגודה כמו בכל שנה לצעדת ירושלים, כשבעורף נושפת ההתנגדות הידועה מראש של יד לאחים

תהלוכת "ביכורים"

צוות הלל מקהילת באר-שבע

מאת גרשון נראל

הדור הצעיר שבין הערבים אזרחי ישראל. נצרת הקומוניסטית עומדת במרכז ההתקוממות הלאומית הערבית במדינה. כאשר דעת הקהל העולמית תתייבב כאחד נגד ישראל, תבוא רוסיה, היא גוג, עם צבאותיה כדי להלחם נגד ישראל. אולם זה לא יהיה סופה של ירושלים כי אם של מוסקבה.”

מעב”מ לא הסתיר את דעותיו הימניות. ביולי 1977, בגיליון מס’ 14, הוא קידם בברכה את עליית הליכוד, ובראשו מנחם בגין, לשלטון: ”זהו מעשה של אלוהי ישראל, ועל כך אנו שמחים. עידן חדש החל והוא יביא מזרז ונחמה לישראל. יהודה ושומרון ושטחים משוחררים אחרים יצאו מכלל סכנה ולא יעמדו למיקח וממכר עבור שלום שלמעשה אינו שלום.”

לאחר פטירתו של משה המשיכה אהובה במשך שנתיים להוציא לאור את הביטאון, עד אוקטובר 1980. כל הגיליונות שפורסמו עד מועד זה, סך הכל 26 במספר, שוכפלו בשיטת סטנסיל על גבי נייר פשוט בגודל פוליו. האיכות הייתה כה ירודה שלפעמים הקריאה הייתה בלתי אפשרית.

מינואר 1981 הפך הרבעון לביטאון הרשמי של עמותת ”נתיביה”, וכעורך אחראי מונה יוסף שולם. בשלב זה הוכנסו ברבעון מספר שינויים מעניינים. ראשית, בעוד שהשם האנגלי ”לימוד מציון” נותר בעינו, קוצר השם העברי ל”תורה מציון”. שנית, שופרה איכות ההדפסה. שלישית, הפורמט החדש, בשמונה טורים אנכיים, הקל על קיפול הביטאון והכנסתו למטפח מלבנית. רביעית, מתאריך זה ניתן מספר סידורי חדש לכל הגיליונות.

בשנים האחרונות מודפס הביטאון האנגלי ”לימוד מציון” פעם או פעמיים בשנה במוצעי. הנושא המרכזי של הביטאון הוא הניסיונות של קהילת ”רועה ישראל”, בראשות יוסף שולם, לחזור לשורשים של הקהילה הירושלמית במאה הראשונה, באמצעות הפרשנות והמסורת של היהדות הרבנית.

מעב”מ כתב לעיתים קרובות בעיתונו על נושאים פוליטיים אקטואליים. בגיליון העשירי, למשל, שראה אור ביולי 1976, הוא פירסם מאמר תחת הכותרת ”מדינה פלשתינית”, וכלל בו את הפרשנות הבאה: ”פלשתינה איננה מושג תנכי. זהו שם שהרומאים נתנו לארץ ישראל. חלוקת פלשתינה, שהיא למעשה הארץ המובטחת לעם ישראל, מנוגדת לתכנית האלוהים ולמטרותיו. כל מי שיהיה אחראים לחלוקת הארץ גם למדינה פלשתינית יצטרכו לתת דין-וחשבון על כך לפני

כסא משפט האלוהים. אפילו ארצות הברית של אמריקה, שעומדת לצידה של ישראל, מוכה בעיוורון עד כדי כך שאיננה מסוגלת להבחין בטקטיקות השטניות של הארגון פלשתיני. הטרור הערבי לא יכה רק ביהודים אלא גם בעמים אחרים. מדינות ועמים שלא יפעלו נגד הטרור הערבי יהפכו בעצמם לקורבנותיו.”

בגיליון מס’ 11, שיצא לאור באוקטובר 1976, כתב מעב”מ על יאסר ערפאת את הדברים הבאים: ”ערפאת מאמץ טקטיקה חדשה. ברחבי העולם הוא נוקט בצעדים דיפלומטיים, כמו נאומו בעצרת האו”ם, בעוד שבמדינת ישראל הוא גורם למהומות ולזריקות אבנים באמצעות הפעלת

ב חודש אפריל 1974 יצא לאור בירושלים הגיליון הראשון של הרבעון ”לימוד תורה מציון” (Teaching from Zion) בשפה האנגלית. היוזם והעורך הראשון של ביטאון זה היה משה עמנואל בן-מאיר (1905-1978), שנודע בשמו המקוצר מעב”מ. באותה תקופה הוא העתיק את מקום מגוריו לירושלים, לאחר עשרות שנים שבהן התגורר בחיפה, עוד מאז תקופת המנדט הבריטי. אשתו של משה, אהובה, תיבדל לחיים ארוכים, עזרה לצידו בהוצאה לאור של הביטאון. אהובה נלוותה למשה במסעותיו הרבים ברחבי העולם, שבהם הוא לימד את התנ”ך והברית החדשה, בעיקר בפילנד, גרמניה, שווייץ וארה”ב. מלכתחילה נועד הביטאון החדש לשמור על קשר רעיוני עם אותם מאמינים ואוהדים שמשה ואהובה פגשו בחו”ל.

אומנם ”לימוד תורה מציון” נכתב באנגלית והופץ בעיקר בחו”ל, אך המטרה המוצהרת הייתה ללמד ישירות מתוך הטקסט העברי של כתבי הקודש, וכדברי העורך, ”ללמד באמצעות יהודים ושמאגוררים בציון, המאמינים במכלול התנ”ך והברית החדשה - ספרים שניתנו בשפת ציון על ידי אלוהי ציון”. המוטו של הביטאון היה: ”כי מציון תצא תורה ודבר ה’ מירושלים” (ישעיהו ב’ 3). עד מותו ב-3 בנובמבר 1978 וקבורתו בהר הזיתים, הספיק משה בן-מאיר לערוך 19 גיליונות של ”לימוד תורה מציון”. רוב המאמרים היו פרי עטו.

בגיליון הראשון, שהכיל שבעה עמודים, הביע מעב”מ את אמונתו שהעולם כבר חווה את אירועי אחרית הימים, במיוחד מאז קום המדינה. מעב”מ היה משוכנע ששובו של ישוע צפוי להתרחש ארבעים שנה לאחר מכן, בשנת 1988. הוא הסביר בעיתונו שאיחוד ירושלים במלחמת ששת הימים, ביוני 1967, מהווה סימן ברור לקץ ”עיתות הגויים” (לוקס כ”א 24), ושבעקבות איחוד העיר מתחיל עידן רוחני חדש בחיי עם ישראל. הוא חזר על כך גם בגיליון השלישי, שראה אור באוקטובר 1974.

(המשך מהעמוד הראשון)

ואת אלה רועים ומורים, כדי להכשיר את הקדושים לעבודת השירות, לבניית גוף המשיח, עד כי נגיע כולנו אל אחדות האמונה ואחדות ידיעת בן האלוהים, אל האדם השלם, אל שיעור קומתו המלא של המשיח” (אפסים ד’ 11-13). אלוהים בנה את הקהילה כך שתהיה המקום שבו אנחנו מתפתחים יחדיו והופכים לכלת השה, ”למען יעמיד [אלוהים] לפניו את הקהילה כשהיא מפוארת בכבוד... קדושה וללא דופי” (אפסים ד’ 42). רועי הקהילה הם אלה שצריכים ללמד, לתקן, להוכיח, להתפלל, להפגין אהבה וסבלנות. המטרה היא אחדות עם המשיח, חתונת השה!

ובכן אחי, רועי הקהילות, אחריות גדולה הופקדה בידינו. הבה נשרת את כלת השה במלוא אהבה והנאמנות לאלוהינו ולה, כפי שעודד אותנו כיפא: ”רעו את עדר אלוהים הנמצא עמכם והשיגו עליו, לא מתוך כפייה, כי אם ברצון, כרצוי לאלוהים. לא בחמדת בצע, כי אם בנפש חפצה. לא כרודנים על מה שהופקד בידיכם, אלא בהיותכם מופת לצאן, ובהופעת שר הרועים תקבלו עטרת כבוד אשר לא תיבול” (הראשונה לפטרוס ה’ 2-4).

שבקהילה אנחנו אמורים לתת ביטוי משותף לחייו של ישוע. הקהילה היא גוף המשיח. הוא הראש שלה והיא נועדה להיות המקום שבו ישוע מתגלה וחי את חייו. אם כך, משמעת קהילתית היא אחד הכלים שמאפשרים לקהילה להתפתח ולהיות כמוהו. לזאת ערג שאול השליח כשכתב לקהילות בגלטיה: ”לדך, שוב נתון אני בחבלי לידה עליכם עד אשר יכון המשיח בכם”, או ”עד כי ייווצר בכם המשיח” כפי שזה מופיע בתרגומו של דליטש (גלטים ד’ 19). שאול לא רק התפלל בעד הקהילה, אלא גם לימד אותה, ובעת הצורך תיקן והוכיח אותה במטרה להביא אותה למלוא חיי המשיח וקדושתו. אצל שאול, הקדושה והאהבה היו כרוכות זו בזו: ”כשם שבחר אותנו [אלוהים] בו [במשיח], בטרם היוודע אבל, להיות קדושים ובלי דופי לפניו באהבה” (אפסים א’ 4). בחיי היום יום הקדושה מתבטאת באהבה טהורה לאלוהים ולבני האדם, כשברקע נישא צלב המשיח (השניים לקורנתים ו’ 14 - 1; אפסים ד’ 17-24).

כיצד מיושמים הדברים האלה היום? ”והוא נתן את אלה להיות שליחים, את אלה נביאים, את אלה מבשרים,

התגלות של השה הטבוח, של ישוע המשיח בתור כפרת אלוהים. אנחנו רואים את זה ביתר בהירות בחזון דומה בספר ההתגלות, שם כתוב: ”קדוש קדוש קדוש ה’ אלוהים צבאות... וראיתי בין הכיסא וארבע החיות ובין הזקנים עומד שה כמו טבוח...” (התגלות ד’ 8; ה’ 6).

הקדושה מגלה לנו את הטוהר של אלוהים, וגם את אהבתו וחסדו. הקדושה מלמדת על אופיו וטבעו של אלוהים ומעשיו, ובמרכזה עומד הצלב. הביטוי הנעלה ביותר של הקדושה מתגלה בצלבו של ישוע המשיח, שה אלוהים שנשא חטאת העולם. זה מה שראה ישעיהו. מאז הוא הקדיש את חייו כדי להכריז את ההתגלות הזאת בקרב בני עמו. כבר בתחילת דרכו קרא ישעיהו לעם לפתוח את ליבו לחסד הזה של אלוהים: ”לכו נא וניווכח, יאמר ה’, אם יהיו חטאיכם כשנים - כשלג ילבינו. אם יאדימו כתולע - כצמר יהיו”.

מה הקשר בין הקדושה, כתכונה שמגלה את אופיו וטבעו של אלוהים, לבין משמעת קהילתית? אני מאמין

© כל הזכויות שמורות למחברים. אין להעתיק מאמרים אלו או חלקים מהם ללא רשות בכתב ממערכת ”זאת הברית”.

עורכים: בועז פסטמן וגרשון נראל

האגודה הארץ-ישראלית של היהודים המשיחיים

ת”ד 46181, ירושלים 91460 טל’: 02-6246140 פקס: 02-6246893

דואר אלקטרוני: mjai@netvision.net.il www.mjai.org